

CAURI SARKANAJAI JŪRAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 12:31–36; Jēk. 2:17–20; 2. Moz. 13:1–14:31; Ebr. 11:22; 2. Moz. 15:1–21; Atkl. 15:2–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Mozus sacīja tautai: ‘Nebīstaities, pastāviet un vērojiet, kā Tas Kungs jūs šodien izglābs: ēģiptiešus, kurus jūs šodien redzat, jūs nemūžam vairs neredzēsīt. Tas Kungs karos par jums, bet jūs paliksīt mierā’” (2. Moz. 14:13, 14).

Izīešana no Ēģiptes ir dramatiskākā un krāšņākā Dieva tautas pieredze Vecajā Derībā. Šis notikums ir dievišķais paraugs tam, kā Dievs uzvarēja ebreju ienaidniekus un uzvaroši ievada israēliešus Apsolītajā zemē. Tas ir arī glābšanas un pestīšanas Kristū simbols.

No cilvēciskā viedokļa Israēla bērni atradās izmisīgā, pat neiespējamā situācijā – situācijā, no kuras viņi paši nevarēja izglābties. Viņu atbrīvošanai būtu jānotiek ar dievišķu iejaukšanos. Tāpat ir ar mums un grēku – mēs arī esam bezcerīgā situācijā. Mums vajag kaut ko vēl dramatiskāku par iziešanu no Ēģiptes. Un mēs to saņēmām – Kristus krustu un to, ko Kristus pie tā paveica mūsu visu labā.

Notikumi saistībā ar Israēla iziešanu no Gošenes zemes (kas minēti 2. Moz. 12. nodaļā, līdz Mozus dziesmai, kas priecīgi dziedāta 2. Moz. 15. nodaļā) ir elpu aizraujoši un neticami. Dieva zīmes, brīnumi un brīnumainie atpestīšanas darbi ir kulminācijas punktā.

Taču pat tie nebija salīdzināmi ar to, ko Kristus mūsu labā izdarīja pie krusta, salīdzinājumā ar kuru iziešanas notikumi bija tikai ēna.

lepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. augustā.

Ejiet un pielūdziet Kungu

Pashā naktī dievišķais spriedums nāca pār tiem, kas nebija apklāti ar asinīm (2. Moz. 12:1–12). Neviens neizbēga, pateicoties amatam, izglītībai, sociālajam statusam vai dzimumam. Sods skāra visas ģimenes, sākot no faraona līdz vergiem, tas skāra pat dzīvnieku pirmsdzimtos. Ēģiptes lepnums bija putekļos.

Izlasī 2. Moz. 12:31–36. Kādu dīvainu lūgumu faraons izsaka un kāpēc, pat ja tas ietver atļauju viņiem visiem doties prom? _____

Cik interesanti, ka faraons, ļaujot ebrejiem iet un pielūgt, pievieno šo lūgumu: “Un svētījiet arī mani.” *Un svētījiet arī mani?*

Kāpēc viņš, Ēģiptes ķēniņš, “dievs” uz zemes savas tautas vidū, lai to jautātu? Izklausās, it kā viņš beidzot būtu apjautis ebreju Dieva spēku un vēlētos no tā gūt labumu. Tomēr kā Dievs var viņu svētīt, kamēr viņš ir pārņemts ar dumpīgumu, stūrgalvību, grēku un lepnību? Protams, viņš beidzot deva savu piekrišanu, taču tas nebija saistīts ar pakļaušanos Jahves gribai. Tas bija sakāves dēļ. Viņš nenozēloja grēkus – kā atklāja viņa vēlākās darbības. Viņš vienkārši gribēja apturēt postījumus, kas iznīcināja viņa valstību.

Faraons tika pazemots. Un, ņemot vērā traģiskos apstākļus pēc ļaunākās mocības, viņš atļauj Israēlam atstāt Ēģipti. Viņš nu atļāva to, kam pretojās visas iepriekšējās reizes, lai arī kādas ciešanas tas radīja viņa tautai.

Un ēģiptieši, saprotams, ļoti vēlējās, lai ebreji dotos prom. Kā viņi teica, lūdzu, dodieties prom, pretējā gadījumā “mēs visi būsīm miruši”.

Tikmēr Dievs parūpējās, lai israēlieši Ēģipti nepamestu tukšām rokām, bet gan ar lietām, kas viņiem būs vajadzīgas, un galu galā izrādījās, ka ceļojums bija daudz ilgāks, nekā tika paredzēts. Ēģiptieši šos vērtīgos priekšmetus ebrejiem iedeva tikai tādēļ, lai pasteidzinātu šo tautu doties prom no valsts, tomēr šīs preces bija samaksa, kas israēliešiem ilgi nebija izmaksāta par gadsimtiem ilgo verdzību. Protams, ēģiptiešiem cena par ebreju iziešanu no savas zemes bija pietiekami lēta.

Cik bieži mēs esam “nožēlojuši” darbības tikai to seku dēļ, nevis tāpēc, ka šīs darbības pašas ir bijušas nepareizas? Kāpēc tā nav patiesa grēku nožēla? Kā mēs varam iemācīties nožēlot arī tos grēkus, ar kuriem mēs savā veidā “tiekam cauri”, vismaz īstermiņā? _____

Pirmdzimtā svētīšana

Apsolītais pestīšanas un atbrīvošanas laiks tuvojās. Cilvēkiem bija jābūt gataviem. Viņiem vajadzēja ne tikai ticēt, bet arī rīkoties saskaņā ar saviem uzskatiem. Dievs viņiem bija pateicis, kas viņiem jādara – un tas bija jādara ticībā. Lai gan pilnīgi atšķirīgā kontekstā no tā, par ko rakstīja Jēkabs, šeit ļoti labi iederas princips: “Bet vai tu gribi zināt, tukšais cilvēks, ka ticība bez darbiem ir nedzīva?” (Jēk. 2:17–20)

Izlasi 2. Moz. 13:1–16. Israēliešu pirmdzimtos Dieva žēlastība pēdējās mocības laikā saudzēja. Kāpēc tika dota šī ilgstoši nozīmīgā pavēle, un ko tai vajadzētu nozīmēt mums šodien?

Dievs žēlsirdīgi sargāja israēliešu ģimenes, jo ticībā viņi bija slacījuši savu durvju stenderes. Šie jaunie norādījumi nāca no Kunga ar Mozus starpniecību: “Novēli Man visus pirmdzimušos” (2. Moz. 13:2). Šis likums bija spēkā gan attiecībā uz cilvēkiem, gan dzīvniekiem.

Viens no šī rīkojuma principiem ir tāds, ka viss pieder Viņam, jo Viņš ir mūsu Radītājs un visa Īpašnieks: “Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsa un viss, kas uz tā dzīvo” (Ps. 24:1). “Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaots” (Hag. 2:8). Israēliešu pirmdzimtie dēli bija pirmais Dieva svētību auglis, ko Viņš tiem bija dāvājis; tie bija arī zīme attiecībā uz viņu pilnīgo nodošanos Viņam un izpratni, ka par visu, kas viņiem pieder, ir jāpateicas tikai Viņa žēlastībai.

Šeit mēs redzam arī pestīšanas ideju. Pirmdzimušie dēli tika izglābti no nāves, jo viņus klāja asinis. Viņi tika izpirkti no nāves, tāpat kā visi, kas pieņēma Jēzus asiņu nopelnu. Kā Pāvils raksta, tas ir Jēzus, “kurā mums dota pestīšana, grēku piedošana” (Kol. 1:14).

Vienlaikus tika doti norādījumi par to, kā šis ziedojums ir jāpienes, svinot viņu atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības. Viņiem bija jāupurē dzīvnieki, bet viņu dēli bija jāizpērķ (2. Moz. 13:12, 13, 15).

2. Moz. 13:16 stāsta par to, kas viņiem bija jāliek uz rokām un starp acīm. Kā tas simbolizē svarīgo garīgo patiesību, ka neatkarīgi no mūsu ticības daudzuma mums ir jārīkojas saskaņā ar šo ticību?

Sarkanās jūras šķērsošana

Izlasi 2. Moz. 13:17–14:12. Kā Dievs vadīja israēliešus, kad viņi atstāja Ēģipti, un kas notika tālāk? _____

Sekojojot Dieva norādījumiem Mozum, israēlieši pameta Ēģipti kā labi organizēta armija. Ebreju valodas vārdi “tsaba” un “makhaneh” ir liecina par to – “armija”, “divīzija”, “nometne” un “pulki” (2. Moz. 6:26; 2. Moz. 7:4; 2. Moz. 12:17, 41, 51; 2. Moz. 14:19, 20; salīdziniet ar 2. Moz. 8). Viņi tika sadalīti vienībās un soļoja kā armija. Vēlāk Bileāms no Moāba kalniem redzēja, ka Israēls ir “apmeties pēc savām ciltīm” (4. Moz. 24:2).

Tikmēr “Mozus paņēma līdzī Jāzēpa kaulus” (2. Moz. 13:19). Šī ir ļoti svarīga detaļa tekstā, un tā atklāj Jāzēpa ticības Dieva apsolījumiem piepildījumu. Jāzeps nekad nezaudēja no redzesloka Apsolīto zemi, lai gan viņš dzīvoja Ēģiptes greznībā un privilēģijās. Viņš lūdza, lai viņa kauli tiktu aizvesti uz Kānaāna zemi (1. Moz. 50:24, 25). Viņš ticēja, ka Kungs noteikti apmeklēs Israēlu Ēģiptē un aizvedīs tos uz solīto zemi, kā Viņš bija zvērējis (Ebr. 11:22). Kad Israēls ieradās Kānaānā, Jāzēpa kauli tika “apglabāti Sihemā” (Joz. 24:32).

Mākoņu stabs un uguns stabs bija redzamas Dieva klātbūtnes zīmes Viņa ļaužu vidū. Kungs tur mājoja un no mākoņa arī runāja (2. Moz. 14:24; 4. Moz. 12:5, 6).

Tikmēr faraons atklāj savas sirds patiesos motīvus. Viņš nav atgriezies un nekad nav patiesi nožēlojis grēkus. Viņa lūgums Dievam viņu svētīt bija farss, iespējams, viņa paša sirds maldināšana. Viņš sapulcināja savu armiju, un tie devās pēc saviem izbēgušajiem vergiem. Cik akls pret grēku patiesībā bija šis cilvēks!

Kad tauta redzēja nākam faraona karaspēku, viņi runāja vārdus un izteica jūtas, ko viņi atkārtos vairāk nekā vienreiz: “Vai trūka kapu Ēģiptē, ka tu mūs esi izvedis, lai mirstam tuksnesī? Kāpēc tu mums tā esi darījis, izvezdams mūs no Ēģiptes?” (2. Moz. 14:11)

Tas liecina, ka šie israēlieši, jau pieredzējuši tik dramatiskas Dieva spēka izpausmes, ieskaitot viņu pirmdzimto dēlu saudzēšanu, joprojām atklāja satriecošu ticības trūkumu.

Padomājiet par pēdējo reizi, kad saskārāties ar kādu briesmīgu situāciju. Kāda bija jūsu pirmā reakcija – ticība Dievam vai ticības trūkums? Kādas mācības jums būtu jāapgūst no šīs situācijas, kas varētu jums palīdzēt nākamreiz, kad nonāksiet citā briesmīgā situācijā (un tā noteikti notiks)? _____

Dodoties uz priekšu ticībā

Izlasi 2. Moz. 14:13–31. Ko Dievs darīja Israēla bērnu labā, neskatoties uz viņu ticības trūkumu?

Tā kā Mozus no visas sirds uzticējās Dievam un Viņa Vārdam, viņš uzmundrināja ļaudis. Viņš iepazīstināja ar četriem būtiskiem norādījumiem, kā rīkoties sarežģītās situācijās:

1. “Nebīstieties” (2. Moz. 14:13). Pirmais aicinājums ir uzticēties Kungam, jo tikai tā var pārvarēt bailes. Jesaja atgādina mums par šo patiesību, sakot, ka ticīgie ir Dieva rokās un ka Viņš rīkosies to labā, kas pieņems Viņu kā savu Dievu un Kungu: “Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! [...] Jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, daru stipru tavu labo roku, Es, kas tev saku: ‘Nebīsties, Es tev palīdzu!’” (Jes. 41:10, 13)

2. “.. pastāviet klusu” (2. Moz. 14:13, NIV). “Pastāvēt klusu” nenožīmē tikai beigt kurēt un gaidīt lielas lietas, bet gan uzticēties Dievam un pacietīgi gaidīt Viņa vareno iejaukšanos, jo Viņš rīkosies.

3. “.. vērojiet, kā Tas Kungs jūs šodien izglābs” (2. Moz. 14:13). Lai mūsu ticība augtu, ir svarīgi atzīt Dieva vadību un palīdzību un būt pateicīgiem par Viņa apsolīto palīdzību. “Vērot” nozīmē atvērt acis (jo neticība ir akla). Tikai Dievs var nodrošināt uzvaru, drošību un pestīšanu. Dievs vienmēr ir ar mums, rūpējas un nodrošina to, kas mums ir vajadzīgs atbilstošā laikā.

4. “Tas Kungs karos par jums” (2. Moz. 14:14). Tas norāda, ko Dievs darīs: Viņš personīgi cīnīsies par Saviem ļaudīm. Golgāta ir šīs realitātes galīgais pierādījums, jo pie krusta Kristus uzvarēja sātānu, lai dāvātu mums mūžīgo dzīvību (Jņ. 5:24; Ebr. 2:14; Atkl. 12:10, 11). Vēlāk pat ēģiptieši atzina, ka Kungs cīnās par israēliešiem (2. Moz. 14:25).

Dieva pavēle Mozum bija skaidra: “Ejiet tālāk.” Dievs soli pa solim atklāja Savu rīcības plānu: (1) Dieva eņģelis un mākoņu stabs Israēla nometnes priekšpusē pacēlās un nostājās aiz tiem, sargājot tos no Ēģiptes armijas; (2) ticībā Mozum bija jāizstiepja sava roka pār jūru; (3) Kungs sašķēla ūdeni un izžāvēja to stiprā vējā; un (4) rezultāts bija tāds, ka israēlieši droši devās pāri jūrai uz otru krastu kā pa sausu zemi. Ēģiptieši viņus akli vajāja, jo viņi nesaprata, ka Dievs dara neparastas lietas Savai tautai; tas ir, viņi nesaprata, kamēr nebija par vēlu (kā to apliecina viņu atzišanās 2. Moz. 14:25).

Mozus un Mirjamas dziesma

Visa Ēģiptes armija tika sakauta; neviens neizdzīvoja, arī faraons (sk. Ps. 136:15). Tā bija satriecoša sakāve ēģiptiešiem un pilnīga uzvara Dieva tautai. Nav brīnums, ka ebreji visā savā vēsturē un pat līdz šai dienai atstāsta šos notikumus.

Izlasi 2. Moz. 15:1–21. Kāds ir Mozus dziesmas saturs? _____

Šī dziesma slavē Kungu, jo Viņš ir varens karotājs, kurš uzvarēja tos, kas stājās preti Viņa tautai. Mozus personīgi pievēršas šai tēmai, uzsverot, ka Kungs, viņa Dievs, ir arī viņa spēks, dziesma un pestīšana. Neviens nav līdzīgs Viņam: “Varens Savā svētumā, bijājams Savā godībā, brīnumu darītājs” (2. Moz. 15:11).

Mozus dziesma ir par Dievu, par to, kas Viņš ir un ko dara. Kungs tiek paaugstināts, slavēts un apbrīnots par Viņa izcilo darbu Savas tautas labā. Pateicība un pielūgsmē ir dabisks iznākums Dieva labestībai pret mums. Viņa mīlestības novērtēšana ir dinamiska garīgās dzīves priekšnoteikums. Dieva nelokāmā mīlestība ir īpaši uzsvērtā un cildināta, jo Viņš vadīs ļaudis, kurus ir atpestījis, un vadīs tos uz svēto mājvietu. Mozus paredz, ka Dievs nodibinās svētnīcu Sava mantojuma kalnā (2. Moz. 15:17), norādot uz Ciānu un Jeruzalemes templi.

Atkl. 15:2–4 atpestītie dzied Mozus dziesmu un Jēra dziesmu. Vai varat iedomāties, kā Debesis skanēs šāda slavēšana par Dieva lielajiem un brīnišķīgajiem darbiem, par Viņa taisnajām tiesām, par Viņa taisnīgajiem darbiem un Viņa svētumu?

Ievērojiet dziesmas pēdējo rindiņu. “Visas tautas nāks Tavā priekšā un Tevi pielūgs, jo Tavas taisnības darbi ir kļuvuši redzami.” Tas ir, kad būs atklāti visi Dieva spriedumi – īpaši Viņa spriedumi par ļaunumu un apspiešanu, kas ir palikuši nesodīti tūkstošiem gadu, – atpestītie no visām tautām slavēs Viņu par šiem spriedumiem.

Imanuels Kants teica, ka, ja Dievs ir tainīgs, tad kaut kādai pēcnāves dzīvei ir jābūt. Kāpēc šis apgalvojums ir tik patiess, un kā mēs varam iemācīties ticēt, ka kādu dienu notiks pēc tainības, kā šeit tik ilgi pietrūka? Kā jūs varat gūt mierinājumu no šīs cerības? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Iziešana no Ēģiptes” (281.–290. lpp.).

Dievs bija par israēliešiem, neskatoties uz viņu mazo ticību. Viņš vēlējās mācīt un vadīt tos, kā domāt un uzvesties kā Viņa izredzētajai tautai. Dievs viņus pacietīgi vadīja un virzīja uz vietu, kur viņiem būtu mazāk izaicinājumu. Elena Vaita skaidro: “Israēliešiem .. bija maz Dieva atziņas un maz ticības, tie izbītos un kļūtu mazdūšīgi. Viņi bija neapbruņoti un pie kara nepieraduši; garīgi nomākti saistībā ar ilgo kalpošanu un pārāk aizņemti ar sievām, bērniem un lopiem. Vezdams viņus uz Sarkano jūru, Kungs Sevi atklāja kā žēlastības un arī kā sodības Dievu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 282. lpp.)

Runājot par Mozus dziesmu, Endrūsa Bībeles komentārā teikts: “Šī Dieva pestīšanas pārliecība vēsturē mums apliecina, ka mums nav par ko baidīties nākotnē. Pēdējais pants runā par nākotnes ienaidniekiem, ar kuriem būs jāsastopas, iekarojot Kānaānu. Dieva varenās “rokas” dēļ viņi būtu “kā akmens” (16. p.). Kad mēs saskaramies ar noteiktām neiespējamībām, kad jūtamies iespiesti stūrī un nezinām, kur vērsties, mēs varam rast pārliecību grāmatā “Mozus dziesma”, jo tā piemin diženu notikumu Dieva tautas vēsturē.” (Andrews Bible Commentary, “Exodus” (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2020. lpp.), 214)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. *Kāpēc mēs tik bieži atrodamies ebreju situācijā pēc viņu neticamās atbrīvošanas no Ēģiptes, taču pirms Sarkanās jūras izaicinājuma? Tas ir, ņemot vērā tik daudzus pierādījumus par Dieva labestību pret mums un Viņa spēku, kāpēc mums joprojām ir tik viegli nodot un pat izpaust ticības trūkumu?*
2. *Kāpēc faraons vajāja Israēlu pat pēc visa notikušā, ieskaitot pirmdzimto dēlu zaudēšanu? Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik bīstami ir būt grēka nocietinātam (jeb grēkot)?*
3. *Lai gan mēs visi reizēm piedzīvojam šausmīgus pārbaudījumus, daudziem no mums ir bijušas (un joprojām ir) dažas ļoti labas dienas, ļoti labi laiki, kad ar mums vai mūsu mīļajiem nekas sliktas nenotiek. Kāpēc mums šie laiki būtu jāuztver kā pierādījums Dieva žēlastībai un aizsardzībai, jo galu galā mēs taču saprotam, ka dzīvojam “ienaidnieka” teritorijā? Tas ir, kāpēc mums vienmēr jāatceras slavēt Dievu labajos laikos, jo mēs nekad neuzzināsim, no kādām nelaimēm tiekam pasargāti?*